

Радянський ШЕДАТОР

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФСВІТКОВИХ КОМПІТЕТІВ ТА КОМПІТЕТУ ДКСМУ ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО ІНСТИТУТУ ІМЕНІ В. СТЕФАНКА

Газета заснована 30 вересня 1969 року.

№ 13 (25)

4 КВІТНЯ 1989 р.

Ціна 3 коп.

Поділилися досвідом

Минулого тижня у нашому інституті відбулася науково-методична конференція «Роль і місце молодого вчителя в демократизації і гуманізації навчально-виховного процесу школи».

У її програмі проводилися зустрічі вчителів-стажистів з викладачами та студентами на факультетах.

В актовому залі інституту відбулася розмова «За круглим столом», основною темою якої стали ті основні проблеми адаптації вчорашнього випускника у шкільному колективі, психологічні нюанси співробітництва зі старшими колегами, які найбільше хвилюють молодих вчителів. Активну участь у довірливій, надзвичайно корисній для

кожного учасника бесід і взяли учителі-стажисти О. Б. Рибак (англійська мова, російська мова і література), А. В. Кузьмович (трудове навчання), Д. І. Русняк (музика і спів), Л. В. Малкович (українська мова і література). Своїми спостереженнями з власного багаторічного учительського досвіду поділилися слухачі факультету перепідготовки керівних педагогічних кадрів.

Слушні пропозиції з приводу гуманізації навчально-виховного процесу в сучасній школі, організації молодими вчителями позакласної роботи висловив заступник начальника обласного управління народної освіти І. М. Косик.

В. МОЦЮК.
Доцент кафедри педагогіки і психології.

«Мужай, прекрасна наша мова!»

Ласкаві, сонячні весняні дні цього року принесли пробудження не лише природі, а й відродження, оновлення нашому українському народу, який повернувся лицем до рідної історії, культури, мови, підняв свій національний дух. Він проявився у створенні на Україні республіканського Товариства української мови імені Т. Г. Шевченка та численних його відділень у трудових колективах, школах, вузах, містах, областях. Надзвичайно важливим моментом піднесення національної культури стало й перше обласне свято рідної мови, що пройшло цими днями на Івано-Франківщині, у нашому інституті.

У вщерть наповненому залі до присутніх звернулася заступник голови обласного комітету Г. О. Лихачова, яка сказала, що в області створено організаційний комітет по святкуванню 175-річного ювілею Т. Г. Шевченка, який залучив до відзначення цієї величної дати широкі кола громадськості. Сьогодні Кобзаря шанують добримим справом: в області впорядковані всі пам'ятники і пам'ятні знаки Шевченкові (значний внесок у цю справу зробив професор педінституту, краєзнавець В. В. Грабовецький), у місті, діє художня виставка, присвячена Шевченківським дням, чимало зробили й роблять письменники Прикарпаття. Ось і це перше в області свято рідної мови тісно пов'язане з іменем Великого Кобзаря.

Голова інститутського товариства української мови, завідувач кафедри ук-

раїнської мови педінституту М. П. Лесюк висловив упевненість у тому, що нинішнє свято рідної мови стане зачином у справі піднесення престижу українського слова, дбайливого ставлення до нього шанувальників.

Секретар обкому комсомолу І. Малюк у своєму зверненні закликав молодь, школярів, студентів розвивати культуру рідного краю: слово, яке прийшло до нас з молоком матері, повинно жити, а не вмирати. У багатьох селах з ініціативи, як правило, школярів, створюються «краснавічкі музеї» — це прекрасне починання і його потрібно поширити, щоб підрастаюче покоління знало, хто його предки, батьки, яка історія його землі. Так само бережно треба пошанувати й до рідної мови, якщо ми хочемо позбутися страшного душевного спустошення.

Проникливим, емоційним був виступ студентки IV курсу філологічного факультету Г. Греско, яка запропонувала обрати епіграфом Шевченкові слова: «Мова рідна, слово рідне, хто вас забуває, той у грудях не серденько, а лиш камінь має».

Програму свята продовжила літературно-музична композиція «Розквітай же веселково, рідна наша мова», у якій взяли участь кращі сили художньої самодіяльності шкіл області.

На сцені — емблема свята з портретом Кобзаря,

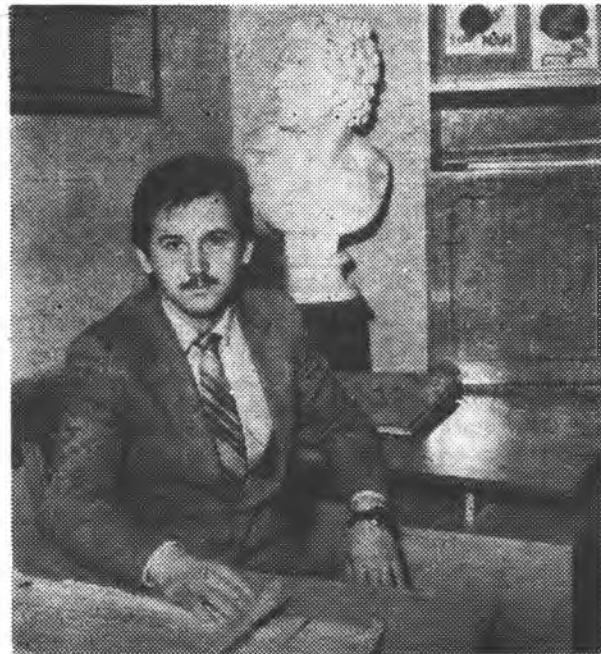
зведений дитячий хор величчю виконує «Ребе та стогне Дніпр широкий», до уваги присутніх — інсценізовані сторінки Шевченкових поем та віршів — «Наймичка», «Катерина», «Гайдамаки», «Лілея». З особливою грамотою — наказом берегти мову батьків прийшли до учасників свята герої українських народних дум, балад — Байда, козак Голота, Гаврило Неборак, Гамалія, козак Еней. Звучать народні пісні, ласкаві колицькі, співучі коломийки, виграє бандура, беруть у полон запальні танці.

Насиченою, прийнятною полум'яним віршованим українським словом була друга частина програми — зустріч з письменниками Прикарпаття та виступ юних поетів-школярів. На свято прийшли відомі на Прикарпатті поети й письменники: гуморист І. Гавриляк, дитяча поетеса В. Багірова, прозаїк О. Смоляк, Ю. Андрюхович, Н. Стефурак, С. Пушик, яких радо вітали учасники і які з охотою читали свої нові й уже відомі поезії. Свято завершилося виступом дитячого хору Драгомирчанської СШ.

Непомітно пролетіли години свята шанування рідної мови, але вони й справді стали добрим початком турботливого ставлення до рідного слова, народної пісні, традицій — усього того, завдяки чому й живе народ, нація, національність.

Н. АРКАДЬЄВА.

♦ ЛЮДИ НАШОГО ІНСТИТУТУ

За відносно короткий час роботи на художньо-графічному факультеті асистент кафедри образотворчого мистецтва, креслення і праці В. А. Шпильчак здобув у студентів повагу, як закохана у свою справу людина, вдумливий і вимогливий викладач.

З МІСЦЯ ПОДІЇ

У РОЛІ ВИКЛАДАЧІВ

Віктор Миколайович Бондар сьогодні був трохи непривітний і якийсь особливо зосереджений. Ще б пак, він вперше веде семінарські заняття. Молодий викладач раз у раз торгав оправу окулярів і похмуро поглядав на виступаючого студента.

Перше заняття у В. М. Бондара пройшло не дуже вдало. Досвідчений методист у його веденні знайшов би чимало помилок. Але, як не дивно, у критичці викладача був би надзвичайно поблажливим. Ви спитаєте, в чім справа? Все дуже просто. Володя Бондар — студент першого курсу історичного факультету. А наставником став лише на один урок, у День історичного факультету, який відбувся 29 березня в інституті. У той день багато майбутніх педагогів з історичного побувало в ролі вчителів. Адже за проханням комітету комсомолу (який, до речі й підготував це свято) викладачі погодилися на своїх заняттях віддати «паличку диригента» в руки студентів.

Ми поцікавилися у завідувача кафедрою загальної історії професора Я. Ю. Заборовського, які його враження від цього.

— Ви, знаєте, як на перший раз, непогано. Фойє факультету прикрашене стендами із фотографіями з життя майбутніх вчителів, плакатами із студентським гумором. Крім того, ввечері хлопці і дівчата продовжать святкувати день в гуртожитку. Там будуть, вже знаю із власного досвіду, ціка-

ві номери і море веселощів.

А от щодо зміни ролей студентів і викладачів, продовжив професор, маю істотні зауваження. По-перше, студенти не готувалися до цієї місії. Це я зрозумів вже з сьогоднішніх семінарів із своїми групами. По-друге, вважаю, що на початкових курсах такі експерименти взагалі недоречні, бо хлопці та дівчата ще не знають педагогіки і методики.

— Але все ж таки довірили першокурсникам своє місце на семінарі.

— І, думаю, зробив правильно. Студенти вже цілком дорослі люди. Просто забороняти їм впроваджувати їх ідеї, якщо вони звичайно, помилкові, було б неправильним. Найліпше буде, коли вони самі, провівши пару, переконаються у своїй повнапливості і зроблять висновки на майбутнє.

Що ж, важко не погодитися з Ярославом Юрійовичем. Додамо лише, що в дечому його оцінка занадто суворая. Як виявилось із розмов, у більшості випадків студенти сумлінно готувалися до ролі викладачів.

І на закінчення хотілося б побажати комсомольцям підрозділу наступного разу робити ширші фотовиставки. Бо тих двох стендів із ілюстраціями, присвяченими лише побуту і розвагам студентів, поверте, для глибокого ознайомлення із таким цікавим факультетом, як історичний, було замало.

О. РУСИН.

Хто стане деканом?

На філологічному факультеті відбулося попереднє обговорення кандидатур на пост декана підрозділу. Об'єктами обговорення стали: М. П. Лесюк — завідувач кафедри української мови, доцент, С. П. Гандзюк — заступник декана, доцент, Г. Ф. Павліков — заступник декана, доцент. З їх числа 4 квітня на вечірній раді інституту й обериуть декана філфаку.

Слід відмітити, що підбір керівника даного підрозділу цього разу відбувався повністю на демократичних засадах. По-перше, свої кандидатури на цей пост визначили не лише викладачі, а й студенти. Для того, щоб назвати свого кандидата, комітет комсомолу, за дорученням слідчак, провів на факультеті анкетування (обранцем студентів став М. П. Лесюк). По-друге, кожен із бажаючих стати деканом мусив виступати у факультетській стіннівці зі своєю програмою, а також перед студентами і викладачами.

І. СЕМКІВ,
Студент V курсу філологічного факультету.

Турнір знавців орфографії

Днями в рамках тижня словесності проводився інститутський турнір з орфографії російської мови. Підготовлений кафедрою практичної стилістики російської мови. У ньому взяли участь представники практично всіх підрозділів нашого вузу. Вже закінчився заключний тур цього змагання і ми можемо підбити підсумки, назвавши переможців.

I місце — І. Райковський (гр. 1—3), II місце — Т. Матвєєва (гр. МФ-32) і О. Сподар (гр. ХГ—22), III місце — В. Холєвчук (гр. ФМ — 31), А. Остафійчук (гр. ФМ — 21) та О. Стефанишин (гр. А — 21).

Щодо загальної суми балів, набраної факультетами, то тут розстановка сил дещо інша, ніж в індивідуальному заліку:

I місце — фізико-математичний факультет, II місце — музично-педагогічний, а третє — історичний та факультет іноземних мов.

Наш кор.

● РЕПОРТАЖ В НОМЕР

СВЯТО СЛОВЕСНОСТІ

Цього разу традиційний тиждень словесності у нашому інституті доручили організувати українському відділенню філологічного факультету. Кафедри української мови та літератури, студенти академічних груп спільно з новоствореним інститутським Товариством української мови імені Т. Г. Шевченка зробили все, щоб останні дні Кобзарєвого місяця — березня стали справжнім святом словесності, зокрема, святом мелодійної, солов'їної, калинової, як називають її поети, української мови, безпідставно забутих народних традицій.

Тиждень розпочався орфографічним поєдинком, тобто конкурсом на грамотність, у якому взяли участь не тільки «команди» майбутніх філологів, а й студенти факультету іноземних мов та історичного. Найкращі знання з української

орфографії виявили студентки Марія Юрчило (група У-41), Оксана Микитин (група УН-41), Ольга Широка і Галина Скуба (група УА-31), які й стали переможцями цього турніру. Хороші знання показали й Світлана Жолобайло (група А-21) та першокурсниця історичного факультету — Наталія Довгань — і Ольга Царенко.

«Розквітай же, слово» — так назвали свій вечір поезії філологи, на якому звучали об'єднані однією темою — рідним словом, — вірші Шевченка, Павличка, Білоуса.

Наступний день був позначений не менш цікавою подією, а саме змаганням студентських команд груп УН-21 та УА-21 у клубі веселих та допитливих філологів, яке знову ж таки точилося навколо словесних, гуманітарних тем. Бур-

хливу реакцію болільників, (а треба сказати, що активний зал був заповнений вщерть) викликало домашнє завдання абох команд, яке називалося так — «Чи легко бути філологом?». Для того, щоб турнір гумору був захоплюючим і справді викликав сльози від сміху, чимало старань, творчої кмітливості й фантазії доклала доцент кафедри української мови Г. Я. Василевич.

Окрасою тижня стало перше обласне свято рідної мови за участю членів Товариства української мови імені Т. Г. Шевченка нашого інституту.

Тиждень словесності завершився науково-методичною конференцією «Розвиток національних мов і літератур в Союзі РСР», на якій з цікавими, ґрунтовними доповідями виступили студенти-третьокурсники. Закінчення на 2-й стор.

• ЯКИМ БУДЕ ТРЕТІ НАВЧАЛЬНИЙ: КОНСУЛЬТАЦІЙНИЙ ПУНКТ «РП»

Коли редакція започатковувала цю рубрику, то обіцяла надавати слово тим, хто може поділитися вже деяким досвідом вожатської роботи у піонерському таборі. Студентка IV курсу історичного факультету НАДІЯ ХОМІН у минулому році працювала старшою піонервожатою у таборі «Зірка» в с. Микуличині. Ось її поради, рекомендації, майбутнім вожатам, які, сподіваємося, стануть у пригоді всім її ровесникам, хто прагне організувати для дітей цікавий, змістовний відпочинок.

У нашій «Зірці» була, вважаю, хороша традиція — проводити тематичні дні. Скажімо, день імениника, спорту, лісу, миру, вожатого, Шерлока Холмса. Дітям це надзвичайно подобається і довго пам'ятається. Як, зрештою, і такий цікавий захід, як своєрідні експреси: «Дабір — твій дім і ти господар у ній»; «В гостях у Мавки», для жовтенят — «Живе на всій планеті народ веселий — діти», політеспрес «Жутиється планета». Вони містять у собі, як правило, елементи казок, народних ігор, несуть велику інформаційне навантаження.

Ще одна цікава традиція є у «Зірці» — це тематичні чергування по таборі. Черговий вагін весь день готує сюрпризи для всіх мешканців табору, вожатих, тематично накриваються столи у їдальні, подаються особливі сигнали. Це захоплює дітей, робить дні небуденними. Добре зарекомендували себе і профільні заходи. Так, у нас діяли музичний, туристичний, загін юних футболістів. А їх можна організувати на всі смаки, справа тільки у невичерпній фантазії дітей і обов'язково вожатого.

Була у нас спроба провести по-новому організаційний збір дружини. Вирішили відмовитися, як тепер говорять, від р'шення «зверху», діти самі називали своїх кандидатів у раду, голосували, виступали зі своїми пропозиціями. Збір вела прес-група, обрана тут же. На мою думку, цей захід нам вдавсь. Ми на-

ВАС ЧЕКАЮТЬ ЦІКАВІ СПРАВИ

магалися організувати всю роботу у трьох напрямках: трудовому, спортивному, культурному. На третій і четвертий змінах вирішили відмовитися від голови ради дружини і вибирали тільки раду командирів. Черговий командир повністю відповідає за день, проводить лінійку, координує різноманітні заходи. Зараз, правда, йде тенденція до того, щоб всю роботу розвивати безпосередньо у загонах, яє, як на мене, не потрібно відмовлятися і від загальнодружинних справ, у яких беруть участь по черзі всі загони.

Існує у табірній роботі й багато проблем. От у нас, зокрема, виникають труднощі з музичним оформленням, озвучуванням різних заходів. У таборі не було фонотеки, та й зараз вона надзвичайно бідна. Доводиться вислуховувати багато нарікань від батьків, що, скажімо, немає того чи іншого. Отже, на мою думку, потрібно звернути серйозну увагу на матеріальну базу

«Зірки», яка стала тепер нашим, вузівським, базовим табором. У цьому році, гадаю, вдасться провести на прийомі дітей анкетування для батьків. Думаю, що їхні побажання, поради не стануть зайвими.

Ще одна проблема стоїть перед нами. Це проблема ненормованого дня роботи вожатого. Дається взнаки втомленість, що потрібно продумати це питання і побудувати роботу вожатого, можливо, і таким чином: один день — робочий, другий — вихідний. Крім того, дуже багато часу доводиться витрачати на писанину: план календарний, на дощову погоду, погодинний, півтижневий, щоденник спостереження. Для чого так багато паперотворчості? Пропоную календарний план вести старший піонервожатий, а загонним вожатам достатньо вести щоденник спостереження.

На третій навчальний семестр у тих, хто планує свою роботу у «Зірці», багато задумів. Хочемо оформити методичний кабінет і вожатську кімнату, кімнату для занять гуртка «Юний модельєр». буде працювати новий гурток «Господицька».

Чимало дітей відпочивають у таборі вже не вперше, а екскурсії, скажімо, одні й ті ж. Щоб дещо урізноманітнити наші заходи, плануємо цього року організувати, крім екскурсій, фольклорні експедиції у райони Прикарпаття з метою збирання місцевих пісень, казок, оповідок, коломийок, звичаїв корінного населення.

Думаємо, що усі наші намагання принесуть дітям радість, користь і залишаться надовго в дитячій пам'яті теплою згадкою про веселе літо, про тих, хто прагнув зробити їх відпочинок змістовним.

Початок на 1-й стор.

Галина Винничук, Марія Северин (українське відділення) та Ірина Бабинова, Михайло Куцин (російське відділення). Заключне слово проголосив голова інститутського Товариства української мови, завідувачий кафедрою української мови доцент М. П. Лесюк.

Окремо хочеться розповісти ще про одну сторінку цього річного свята словесності — українські вечорниці.

У просторі, заквітчану вишиваними рушниками хату життєрадісна молодиця (її роль майстерно виконала студентка другого курсу українського відділення Галина Льєва), що має язик з перцем, запрошувала дівчат та парубків, усіх гостей на веселий вогник українських вечорниць. І полився рікою український гумор, жарти, сміх. Запальні музики кликали до танцю, дівчата частували присутніх варениками, пампушками, калачами з медом. Молодь жаряла коломийки, «Подольночку», співала веснянок. На веселу забаву завітали герої «Сватан

СВЯТО СЛОВЕСНОСТІ

на Гончарівці» Г. Квітки-Основ'яненка — Ульяна і Стецько, а щоб додати вечорницям ліризму, з «Лісової пісні» Лесі Українки прийшли Лукаш і Мавка: їхня перша зустріч у весняному лісі просто-таки заворжила присутніх. Усі ролі, сценки, виконували студенти першого і другого курсів українського відділення.

Особливо трепетно прозвучала й Шевченкова тема: читання в особах «Тополі», інших поезій Кобзаря, розповідь про Черкащину, — батьківщину, де народився Тарас (з нею виступила доцент кафедри української мови Д. В. Бондаренко). Не залишилися поза увагою й народні традиції вишивання рушників, виготовлення самобутніх гуцульських іграшок, писанок, про які повідали на вечорницях студентка групи УН-51 Мирослава Краля, доцент кафедри української мови М. І. Голянич, завідувачий цією ж кафедрою М. П. Лесюк, який, до речі, й сам

захоплюється цим народним видом мистецтва — створенням писанок.

Хочеться щиро подякувати організаторам вечорниць, особливо доцентів кафедри української мови М. Я. Тишківській, за ті чудові, незабутні хвилини спілкування з відроджуваними українськими народними традиціями, за те, що вони зуміли зберегти і донести до усіх учасників глибоко народний дух, який по-справжньому виявляє свою силу у сучасних умовах демократизації усього нашого суспільства.

Л. ГАВРИЛЯК.

Член ради інститутського Товариства української мови ім. Т. Г. Шевченка.

На знімку: «В першу чергу частую музику, щоб грали нам веселіші» — фрагмент українських вечорниць.

Фото В. БОБ'ЯКА.

Ви, напевно, чули про історію, що трапилася кілька місяців тому в кімнаті 101-а гуртожитку № 4. Пригадуєте, там була п'ятиса, про яку ходили неможливі чутки — мовляв, дівчата понапивалися, а потім побігли і під кінець своїх забав залили водою нижні поверхи... Ми спробували розібратися у цих подіях, і як виявилось, чутки дещо перебільшені. Та й, навіть того, що дійсно було скоєно там, вистачило б для пригодницького оповідання не дуже естетичного змісту.

До своїх подруг, студенток філологічного факультету Оксани Томин і Людмили Бойчук прийшла Зоряна Григорак, яку рік тому виключили з інституту за неуспішність і аморальну поведінку. Вечері до дівчат прийшло двоє хлопців. І господарі, і гості з цієї нагоди вирішили випити.

Тут я трохи обмовлюсь. О. Томин, з якою я розмовляв про події того вечора, заперечує останній факт. Однак, староста гуртожитку В. Холопенко і вахтер М. В. Малихіна стверджують інше. У той день, коли вони зайшли до 101-а, студентки перебували саме в такому стані, який називають сп'янінням. У кімнаті було так накурено, що людина незначної комплекції могла б у цьому повітрі плавати.

Далі історія розгорталася у більш-менш звичайній для таких ситуацій колії. Розізнана кров вимагала подвигів. Ворожих танків під рукою не виявилось, тому молодечий запал було ки-

нуто на змішувач в умивальнику, якого молоді люди успішно виламали. Потім наші «герої» випробували на міцність скляні двері сусідньої кімнати 101-б. І знову «вікторія» опинилася на їхньому боці. Напевно, ці перемоги хлопці та дівчата вирішили «відсвяткувати» додатковою порцією зігріваючого, бо кількість випи-

■ ГОСТРА ТЕМА

того у їхніх шлунках досягла критичної маси. А далі, ви вже здогадуєтесь, що було...

Проте знову обмовимось: О. Томин та й Л. Бойчук факти усіх неподобств заперечували. Що ж, знову звертаємося до свідків: крім М. В. Малихіної та В. Холопенка, вибите вікно у дверях кімнати 101-б бачила викладач О. Д. Мороз, яка живе з сім'єю поверхом нижче. Наслідки хуліганства «веселої п'ятірки», до речі, найбільше позначилися на її родині: від гучних веселощів у той вечір не змогли заснути маленькі діти, вода, що текла з-під поламаного крану, залила стелю у ванній, а рештки вечері п'яничок залягали вікно-кімнати. «Ото дівочки пішли», — подумав ви. Однак, якщо замислитися над тим, що такі вихованці нашого вузу через кілька років читимуть дітям, вам швидше всього стане моторошно. Тому

якщо ми задумаємося, чи зможуть ці дівчата бути вчителями, гадаю, більшість наших читачів дадуть заперечну відповідь.

Тепер виникає запитання, звідки взялася ця напасть на студенток, чому вони в свої молоді роки займаються такими безчинствами, чого їм зрештою не вистачає у житті. Адже в обох

ЗАБАВИ МОЛОДИХ

АБО НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ З КІЛЬКОМА ВИСНОВКАМИ

студенток благополучні сім'ї. Обидві з районних центрів, де, як відомо, люд не такий гамірний, як у великому місті.

Це запитання ми задали мешканцям четвертого, де й трапилася ця історія. На думку студентів, основною причиною моральних метапозов дівчат є соціально-психологічна атмосфера в гуртожитку.

Виявляється, існують свого роду неписані правила поведінки в ньому, згідно з якими майже героїзмом вважається розпивання спиртного, куріння, порушення режиму тощо. Такі «порядки» у молодіжному помешканні живуть ледь не з самого заснування і справно передаються наступним поколінням студентів. А причиною їх «живучості» наші співрозмовники вважають, перш за все, умови проживання. У кімнати заселено по чотири-п'ять чоловік. Ні розвиритися, ні продишну-

ти, хіба що переночувати. Розваг ніяких. Дискотека відсутня (єдине приміщення, де її можна було влаштувати — актовий зал, відданий профілакторію). Телевізор нема де подивитися, а про відеотеку й мови нема. Щодо фізичного гартування, то спортивний майданчик, що поруч, всіх не задовільнить.

Тут дехто міг би закинути студентам, що, мовляв, не в Підпечарах живуть, а в обласному центрі, де є достатньо кінотеатрів, театр, філармонія, зрештою, і дискотека та відео. Хіба цього мало? Та як виявляється, це все не під боком, а для певної частини мешканців гуртожитку кілька зупинок автобусом є непереборною перешкодою. Поясненням тут є звичайнісінька матінка-лінь. От і залишається найпростіше — випивка, сигарета й інше. Однак не будемо шукати причини порушень у генах студентів. Це найпростіше. Тут треба вирішувати житлові і побутові проблеми. От тільки знову постає питання: як?

І на це відповіді нам дали мешканці четвертого. Вони відразу ж відкинули посилену адміністративного режиму, як засобу викорінення порушень у гуртожитку. Вже й так не можна кроку ступити, не порушивши якийсь регламент. Посудіть самі. Вже о десятій вечора нікого з гостей в кімнатах не має бути, визнаються години прийому душу, видачі білизни і т. п. Здавалося б, дрібниці. А вони породжують у молоді цілком свідомий протест, який часто виливається у найрізноманітніші порушення...

Як головний аргумент до своїх слів, хлопці і дівчата наводили приклад із студентськими трудовими загонами. Згадаймо, що після того, як керівництво ними передали молоді, до мінімуму зменшилась кількість «НП» і піднялася продуктивність праці. І, навпаки, однією з причин затягування ремонту в гуртожитку № 5 було слабе самоврядування його мешканців.

То ж поцікавимося, чому ще й досі студенти не є господарями у своїх помешканнях, адже з боку адміністрації інституту самоуправлінню давно дано зелену вулицю. Цей докір, в першу чергу, стосується комітету комсомолу інституту, який поки що на словах впроваджує самоврядування. Стосується це й студентської профспілки та фракції майбутніх вчителів у вчній раді, яким варто теж включити самоврядування у коло вирішуваних ними питань.

Та все ж одне самоврядування згаданих проблем повністю не вирішить. Не ліквідуємо ми їх остаточно і коли повністю забезпечимо студентів комфортабельним житлом, чи піднімемо на належний рівень виховну роботу в гуртожитках. Річ у тім, що залишається ще молоді, з поганими нахилами та звичками, яка щороку проникає в лави майбутніх вчителів. Адже для таких вступні екзамен, де єдиним критерієм є знання, не перешкода?!

О. ОЛЕКСЮК.
{Наш кор.}

Як ми уже повідомляли, студенти нашого інституту Г. Ільва та Р. Садрук повернулися нещодавно з літературного фестивалю, присвяченого 175-річчю ювілею Т. Г. Шевченка, що відбувався в Уманському педінституті. Пропонуємо увазі читачів їхні враження від поїздки.

...Від Кирилівки дорога ник з Київського інституту в'ється до Моринців. Впорядковане подвір'я, нові рядки «Тополі» передає студенту із стародавніми глечиками і дві хати на обійсті: перша — то Бойкова, де народився Тарас Шевченко, а друга — хата батьків. Вражають мальовничі краєвиди, навіть здається, що й повітря тут якимось особливе, чистіше, як і оця священна земля, скроплена слезами матері Тараса, його батька, сестер і братів...

А в залі Уманського педінституту (імені П. Тичини, тут іноземних мов, ліричні рядки «Тополі» передає студентка Донецького держуніверситету, а представники Дрогобицького педінституту читають інтимну лірику поета... Довго в залі не змовкало шевченкове слово: воно то зігрівало ніжністю почуттів, то виграло барвами пейзажу, то кликало до боротьби. Нелегко було розлучитися з новими друзями, бо познайомилися з ними, знайшовши спільне захоплення

У вінок Шевченкові

Весна 1989-го дорога нам усім тому, що вона сплела вінок шани геніальному Кобзарю, вінок, який ми щиро кладемо до ніг Шевченку на честь 175-річчя. Цю ширість і безмежність людської шани ми відчули повною мірою на Черкащині, де нам пощастило побувати у березневі дні.

...Поїздка у Моринці та Шевченкове (колишню Кирилівку), екскурсія у всевітнєвідомий дендропарк — Софіївку... Важко знайти слова, щоб передати ті відчуття, які приходять до тебе, коли ступаєш на поріг шевченкової хати. Кетяги калини на маленькому підвіконні, старенькі рушники, дитяча коліска, що висить на вервечках, побілена піч, полумиски і запах свіжоспеченого хліба, яким частували гостей колишньої Кирилівки господарі музею. Мені здається, що смачнішого хліба я не куштувала ніколи. А на подвір'ї виграє капела бандуристів, і жінки, тихо схиляючи, витирають хусточкою слози. В уяві постає малий Тарас, що був на той час на службі у дяка. У цю хату він носив воду, тут дяк давав малому стусанів, тут він ніс

Повертаємося з музею і ще раз зводимо погляд на пам'ятник Кобзареві. Він стоїть неподалік, величний, і ніби запрошує: «Заходьте, люди добрі, пройдіться тими стежками, що знали сліди моїх босих ніг, послухайте струни моєї кобзи. Може, торкнеться вона найпоетичніших глибин душі вашої!».

І на подвір'я, на Тарасову землю йдуть і йдуть шанувальники його таланту — земляки, люди з усіх кутків країни, з-за кордону. У Шевченковому ми познайомилися із делегацією поетів з Польської Народної Республіки, із письменником Валерієм Шевчуком, лауреатом Шевченківської премії за 1988 рік (присудженої йому за трилогію «Три листки за вінком»), зустрілися з українцями, що прибули на святкування з-за океану. Дуже вразили нас канадські українці, які свято бережуть пам'ять про батьківщину, дбайливо дотримуються народних традицій, шанують українську пісню.

На знімках — угорі: пам'ятний знак у с. Шевченкове (колишня Кирилівка); Роман Садрук читає Шевченкові вірші у Моринцях, на подвір'ї хати, де народився Кобзар;

внизу: хата в Моринцях, де народився Т. Г. Шевченко; виступ Галини Ільвої на республіканському літературному фестивалі студентів у м. Умані.

Фото Р. САДРУКА.

поезію Тараса Шевченка.

Спасибі, фестиваль, за освячення шевченківським духом! Спасибі усім людям, що прийшли вклонитися Шевченковій землі саме в ті дні, коли він прийшов на світ, так і залишившись у ньому навечно у думках і серцях все нових і нових поколінь.

— Г. ІЛЬВА.

Студентка II курсу філологічного факультету.

НА ЗАХИСТ КОБЗАРЯ

У 1865 році, тобто через чотири роки після смерті Кобзаря, появилася польською мовою книжка «Тарас Шевченко: Його життя і творчість». Її автор — наш земляк з Обертина, тоді студент Львівського університету Гвідо Батталья (Баттаглія, Баттаглія). Він народився, здається, у 1846 — 1848 рр. в родині барона італійсько-тірольського походження. Початкову освіту здобув у Калуші, середню — у тодішній Станіславській гімназії, з якої був виключений за політичну «неблагонадійність». У своїй праці польський дослідник поставив наукове завдання — викласти «думки про життя, подвиги й страждання того, хто звернув на себе увагу всієї Слов'янщини», познайомити з творчістю Кобзаря польського читача, який «переконавшись у необгрунтованості наклепів, киданих на народного співця, сам зможе захистити його...».

Це було тоді (і не тільки тоді) і почесне завдання. Як відомо, у польській буржуазній критиці того часу, та нерідко й пізніше, лунали несправедливі голоси про те, що Т. Шевченко «замочив у крові своє перо», перекручено змалював «історичну місію» польської шляхти на «кресах» (так Україну називала польська реакція). У відповідь цим шовіні-

стичним критикам Г. Батталья вимагав об'єктивно розглядати твори українського генія, зокрема, «Гайдамаки» і «Тарасову ніч», що їх польська шляхта вважала засудженими (проклятими) творами. Незважаючи на своє дворянське походження, він вважав, що їх треба оцінювати «не тільки з польського (читай — шляхетського — В. П.) становища, але також з становища українського — треба передусім безумовно шукати правду». А вже український народ зазнав жахливих знущань від польської шляхти (поет «бачив, як пани нагайками били» кріпаків!). Автор полемізував з тими з польських писак, які безпідставно твердили, що «віднесення... бідного хлопця (Т. Шевченка. — В. П.) на рівень панського козачка було відносно добродійством для поета», а тому не мав права наш Кобзар «називати пана (Енгельгардта — В. П.) тираном». «Ах, так, — іронічно уточнив Г. Батталья. — то хамський син, створений для багатів і зневаги». Тому не випадково у творах Т. Шевченка «є багато правди, правди, на жаль, не лише традиційної, але й історичної». Звідси його заклик — вивчати творчість геніального українського поета в цілому, глибоко вникати у суть співця, а не виривати окре-

мі рядки з його поезій, перекидати їх і на них будувати нечесну писанину, спрямовану проти світої пам'яті Т. Г. Шевченка.

Г. Батталья з великою теплотою, безмежною симпатією і повагою характеризував життєвий і творчий шлях Кобзаря. Використавши всю доступну друковану літературу (петербурзьку «Основу», львівські «Вісники», польські праці Л. Совінського, Й. Гожалчинського і Я. Гордона) і рукопис поеми «Сон» (можливо, одержавши його від нашого земляка К. Климовича), автор підкреслював значення Шевченківської творчості у політичному і культурному житті України, тісний зв'язок поета з народом, його світоглядом і надіями на майбутнє. «Той національний геній», — писав Г. Батталья. — та провідна зірка України мала з'явитися з убогої хати селянина, з-поміж народу. Таким генієм, провідною зіркою, тим пульсом, що оживив усе теперішнє духовне відродження України, її літератури, є великий Тарас Шевченко...». «Він — співць народу, — продовжував автор, — який сам вишов з народу і любив його, виріс і пройнятий його поняттям. Що заціпає дорогої йому народ, те й його заціпає, тим більше, що бачив жахливу безодню,

у якому ярмі його рідні, ту страшну потрібну неволю — моральну темряву, політичний і соціальний гніт».

Гвідо Батталья всебічно проаналізував творчість Т. Шевченка, а його оцінка окремих творів поета в багатьох точках збігається з думками наших шевченкознавців. Так, у поемі «Катерина» Кобзар дав типову картину соціального конфлікту: «Поет, змальовуючи горе Катерини, зачіпає, крім того, певну частину людських відносин, дає картину не тільки особистого горя Катерини, але... картину народу, який терпить муки... Тому «Катерина» має вище, майже національне значення».

Високо оцінив Г. Батталья революційну музику Т. Шевченка. На його думку, «Сон», «Кавказ», «Неофіти» і «Послання» — справжнє дзеркало душі поета. У цих творах автор «ясно й виразно показав мету, до якої має прямувати народ», «сказав народові слова правди», хоч знав, що за це його зустріне суворота кара. Г. Батталья характеризував Т. Шевченка не лише як геніального співця поневоленого народу, але й як поета-борця, революціонера-демократа.

Поява праці «Тарас Шевченко: Його життя і творчість» мали велике науково-пізнавальне значення і для правильного розуміння поляками безсмертної спадщини Кобзаря, і для розкриття українсько-польських відносин у минулому, і для вказання нових шляхів двох народів у

майбутньому. Г. Батталья закликав всіх співвітчизників читати твори Шевченка в оригіналі, «самим переконатися у безпідставності наклепів, киданих на народного співця, і тим самим мати змогу самим захищати його».

Така спрямованість праці Г. Батталья про Т. Г. Шевченка викликала лють польської реакції. Львівські езуїти кинули анафему на молодого автора. Проте прогресивна польська громадськість підтримала його. Невідомий рецензент (підписався Е. У.) у паризькому «Тиждніку науковому» писав: «Чому те, що ми вважаємо великим в XIX ст. (польські повстання — В. П.), мало бути нікчемним в XVII та XVIII ст. (козацькі повстання і гайдамаччина. — В. П.)? Може, через те, що наші батьки були тими ляхами, яким Запоріжжя не давало спокійно заснути над здобутими завдяки королівським привілеям і завдяки кривавій праці селянина багатствами?».

Праця Г. Батталья довгий час була чи не єдиним джерелом про життя і творчість Кобзаря. Її виклад українською мовою подав І. Ливчак у «Золотій грамоті» (1865), у чеському перекладі — празький журнал «Квети» (1865—1866) і «Злата Прага» (1884), на неї відгукувалися австрійські письменники Й. Обріст та К. Францоз.

В. ПОЛЕК.

Доцент кафедри української літератури.

Донор — це почесно

На початку квітня проводиться декада безплатного донорства. Що ж таке, донорство? Це патріотичний рух, взяти участь у якому може практично кожна здорова людина віком від 18 до 60 років. «Максимум користі хворому — ніякої шкоди донору» — саме цей принцип покладений в основу вітчизняного донорства.

Не дивлячись на великі успіхи у розвитку донорства у нашій країні, де 10-ки мільйонів робітників, колгоспників, службовців, студентів стають безкоштовними донорами, потреба в компонентах і препаратах крові для хворих не задовільняється. Якщо, скажімо, зовсім недавно хворому вливали по 200—500 мл і зрідка до 1000 мл крові, то тепер тільки для однієї операції з використанням апарату штучного кровообігу необхідно майже 5000 мл крові і кілька грамів фібриногену (кров'яного препарату для зупинки кровотечі). А для виготовлення його одного грама необхідно понад 1000 мл крові.

Багато цікавить питання, чи не шкідлива здача крові для здоров'я донора? Результати численних досліджень учених і величезний досвід лікарів переконливо свідчать, що це не позначається негативно на організмі. А у науковій літературі є навіть вказівки про те, що ця процедура часто активізує обмін речовин і, як відзначає більшість донорів, поліпшує їх самопочуття.

Питання кількості взятої крові для кожної людини визначається індивідуально, враховуючи вік, ріст, вагу, стан організму за результатами медичного обстеження. У молодих людей, які не досягли 20-річчя, а також в осіб невисокого росту і невеликої маси тіла одноразова доза кроводачі не повинна перевищувати 200—300 мл.

Майбутніх донорів, мабуть, цікавить питання, чи можна при цій процедурі заразитися вірусом СНІД. У світовій літературі не описано таких випадків. Тим більше, що в останні роки при взятті крові у донорів застосовуються голки і системи одноразового використання. На станціях переливання крові всі донори, донорська кров і виготовлені з неї препарати підлягають суворому контролю, щоб повністю застрахуватися від цієї небезпечної інфекції.

У відповідності із законодавством СРСР адміністрація зобов'язана відпустити в день обстеження і здачі крові свого працівника, зберігаючи за ним середній заробіток, та надавати після кожної здачі день відпочинку або ж приєднувати його до бажаням донора до щорічної відпустки. Донори користуються правом першочергового обслуговування у поліклініках, одержання путівок у санаторії та будинки відпочинку. Тим, хто здав кров 25 і більше разів і водночас проводить активну роботу по пропаганді безплатного донорства, вручається нагрудний значок «Почесний донор Товариства Червоного Хреста Української РСР».

Від імені інститутської організації Товариства Червоного Хреста закликаємо всіх студентів та працівників вузу виконати свій патріотичний та гуманний обов'язок — здати безкоштовно кров протягом декади донора.

В. БОДНАРЧУК.
Голова інститутської організації Товариства Червоного Хреста, доцент.

Довгий час Олександра Розенбаума мучив «комплекс Висоцького». Це коли не записували диски, не записували на телебаченні і на радіо. Люди знали його з касет, різних концертів і часто було чути: «Це котрий, як і Висоцький, співає!». А він хотів бути самим собою, він був неповторний, індивідуальний. Розенбаум — трагик, лірик. Різна з Висоцьким мелодика, спільна життєва позиція: не гнутися, не пристосовуватися, говорити правду, навіть якщо собі дорожче.

Розенбаум — професійний музикант, він підкреслює це постійно. Хоча починав з виступів у клубах самодіяльної пісні і у перших — п'ятирічної давності — інтерв'ю говорив про те, що авторська пісня несе величезне моральне, емоційне навантаження, заповнює порожнечу, яка утворилася на естраді через надмірну кількість пустих, безглузких пісенних виробів. На жаль, барди не прийняли його у свій клан. Не бувають на його концертах (за винятком своїх, лєнінградських). Оцінюють його творчість різко негативно.

Досить незвично виглядає він на естраді. Тексти, мелодії його пісень складні — їх не заспіваєш у веселій компанії, під них не станцюєш. На його концертах важко розслабитися, відпочити. Ось і виходить, що його манеру виконання не легко підігнати під ті схеми, що склалися.

— На одному з концертів ви сказали: «Я заклинаю вас до співпереживання». Це творче кредо!

— Пісня — один із найскладніших жанрів, але те, що з нею сталося, — цього не передати! Якщо хороша музика — то текст примітивний, змісту абсолютно ніякого. Якщо текст хороший — мелодія на рівні трьох акордів...

Я впевнений, що в пісні,

на естраді не можна не думати. Нині популярна та пісня, яка знаходить відгук в душі людській.

Мене часто питають, чому у нас в естраді склалась така катастрофічна ситуа-

ція. В тому розумінні, що пісень хороших дуже мало. Мені здається, одна з причин в тому, що ми років двадцять п'ять слухали не нашу музику, а свою не розвивали. Люди втомилася від чужої мелодії, рок прийняв. Не хочу сказати, що ця музика погана чи вона нам не потрібна. Але вона чужа, і думки там чужі. Я довго цим займався і зрозумів, що це не те, чому треба присвячувати життя. Тому пішов із рок-групи.

— У багатьох інтерв'ю ви говорите, що всі свої пісні любите однаково. І все-таки, мені здається, що два цикли посідають у вашій творчості особливе місце. Це одеські і воєнні пісні. Завдяки першим став популярним, завдяки другим — здобув справжнє визнання. Навколо одеських пісень багато суперечок, але мене вони завжди приваблювали талановитою стилізацією мови, мелодією.

— Так, легенд навколо цих пісень вистачає. Але що б мені не казали, я впевнений, що «Гоп-стоп» — це хороша пісня, про хорошу людину. І всі герої мого одеського циклу — помітьте! — всі вони хороші люди. Візьміть «Маню». Це ж пісня про Вчинок, про величезну силу людської душі, про само-відданість у коханні. Той же Бенья Крик мені більше симпатичний, аніж професор, за якого пишуть наукові роботи. Тут не моя заслуга — герої Бабеля симпатичні самі по собі. Ось тепер мрію зробити за його одеськими оповіданнями театралізований концерт з участю драматичних акторів.

Звідки таке знання одеського жаргону? Ну, по-перше, я багато разів бував в Одесі — мене в дитинстві часто туди возили. Чув старі одеські мотиви. З точки зору тексту — це двір — раз, це кіно — два, це література — три. Я не був теплою дитиною, завжди тягнувся до «дворової» романтики. Час був інакший — хлопці були більше хлопцями, аніж тепер. Сьогоднішні розмови точаться про відсутність ковбаси чи про те, що у когось краще чи гірше. Тепер всі постійно

каю, щоб зрозуміли весь жах війни. Коли я пишу про каліку, який обняв стіну з іменами своїх друзів, — це страшно. Я міг би написати слово «інвалід», це було б уже більш нейтрально. Заперечення війни має викликати інстинктивним страхом. Треба говорити про війну як про загальнолюдське горе.

Мені багато дала поїздка в Афганістан. До цього для мене найстрашнішим проявом війни, її наслідків були мої хворі — поранені, контужені. Про це говорю в пісні «Я часто просыпаюсь в тишине». В Афганістані величності, тому що прийшов до цього не в двадцять років, скажімо, а в тридцять сім — дорослим, тертим, попрацювавши лікарем. У мене вже й характер склався, і принципи сформувалися.

В одній із ранніх пісень він написав: «Я диз на нотному стане — підвишаю на полтона...». Видно, так воно і є. Тому що в листах зовсім незнайомі люди пишуть про те, що його пісні допомагають жити.

Бесіду вела Л. КЛЮШКИНА. [Журнал «Журналіст», № 7, 1988 р.]

Бесіду вела Л. КЛЮШКИНА. [Журнал «Журналіст», № 7, 1988 р.]

Бесіду вела Л. КЛЮШКИНА. [Журнал «Журналіст», № 7, 1988 р.]

Бесіду вела Л. КЛЮШКИНА. [Журнал «Журналіст», № 7, 1988 р.]

Бесіду вела Л. КЛЮШКИНА. [Журнал «Журналіст», № 7, 1988 р.]

Бесіду вела Л. КЛЮШКИНА. [Журнал «Журналіст», № 7, 1988 р.]

Бесіду вела Л. КЛЮШКИНА. [Журнал «Журналіст», № 7, 1988 р.]

В АЛЬБОМ ЛЮБИТЕЛЯМ РОК-МУЗИКИ

«ЗВУКИ МУ»

Дехто сприймає «Звуки Му» тільки як Петра Мамонова, а не як групу. Тому що музиканти і аранжировщики міняються, а Петро — співаочий, танцюючий, блазнюючий — лишається. І все-таки це колектив, заснований на характерних для російської інтелігенції принципах щирості, некон'юктурності, взаємовиручки. П. Мамонову вже під сорок, у нього двоє дітей, він професійний перекладач з датської, у нього виходять книжки.

«Звуки Му» так само, як і «Браво», «Центр», лєнінградське «Кіно», народилися на початку 80-х, що, безумовно, наклало на них помітний відбиток. Ті роки все частіше хочеться назвати «епохою мужності», тому що навіть у той час, коли від усіх вимагалось ходіння по шнурочку, знаходилися люди, які прагнули мислити і жити не так, як наказано. Це особливо стосується рок-музикантів, бо рок з самого початку склався як «культура інкомислення». І ми знаємо, скільки заборон поспіло на молоде мистецтво, що тільки-но спиналося на ноги. Ці люди не вписувалися

Багато хто вперше почув і побачив цю групу в телепередачі «Музичний ринг». І цілком природно, що думки тоді розійшлися: комусь подобалося, комусь ні. Враження дуже суперечливі. Втім, не будемо сперечатися про смаки, а поки що просто познайомимо із «Звуками Му» наших читачів.

у суспільство, бо саме суспільство примусило жити у суворо обмежених рамках. Мамонов тривалий час змушений був працювати ліфтером у кооперативі письменників.

Назву своєї групи, яка ще й досі шокує деяких адміністраторів, Петро Мамонов пояснює так: «Якщо ви на вулиці задасте питання будь-якому хлопчачу-підлітку, він буде довго червоніти, соромитися, і у відповідь ви почуєте тільки «звуки му». Ось про це і співає група».

◆ З НАРОДНИХ ДЖЕРЕЛ

СПІВАЮТЬ „ОПРИШКИ“

Вокально-інструментальний ансамбль «Опришки» нашого педінституту дебютував у 1970 році на сцені Київського Палацу культури «Україна» у складі Київського державного мюзикл-холу. Його концертна біографія різноманітна — гостролі в Алма-Аті, Ташкенті, Челябінську, Магнітогорську, Златоусті, численні концертні поїздки по Україні.

У 1972 році «Опришки» стають лауреатами республіканського телевізійного конкурсу «Молоді голоси». Їх запрошують на Львівське телебачення для участі в «Українських вечорницях», на центральне телебачення — у передачі «Карусель», «Пісні синіх гір». У цьому ж році ансамбль стає лауреатом фестивалю народної творчості, присвяченого 50-річчю утворення СРСР. За час свого існування колектив випустив п'ять платівок, у тому числі одна з них вийшла у Канаді.

Майже десять років керівником ансамблю був студент, а потім викладач музично-педагогічного факультету, самодіяльний композитор, талановитий аранжировщик Руслан Іщук. А з 1979 року «Опришки» очолює художній керівник Віктор Ратушняк. Під його керівництвом колектив продовжує традиції злиття української народної пісні із сучасними виразними засобами рок-музики. Окрім оригінальних обробок народних пісень, ансамбль виконує твори, написані самодіяльними композиторами Прикарпаття. Значне місце у репертуарі посідають пісні молодіжної та комсомольської тематики.

Традиційно «Опришки» працюють у тісному контакті з комсомолом, часто

вїжджають з концертами на ударні будови області і республіки. У складі агітпоїзда ЦК ВЛКСМ «Комсомолец України» у 1984 році ансамбль виступав на новобудовах Дніпропетровської, Донецької, Кіровоградської областей. Наступного року колектив був учасником спецрейсу агітпоїзда ЦК ВЛКСМ «Молодогвардієць», присвяченого 40-річчю Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні, котрий проходив через міста Башкирської АРСР і Челябінської області. Тоді ж «Опришки» стали учасниками культурної програми XII Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у Москві.

Яскравими сторінками біографії цього колективу є також участь у роботі антивоєнного фестивалю країн Північної Європи і Америки у Данії; здобуття звання лауреата другого Всесоюзного огляду самодіяльної народної творчості, присвяченого 40-річчю Перемоги, та Всесоюзного фестивалю народної творчості на честь Великого Жовтня.

У 1988 році вокально-інструментальний ансамбль «Опришки» удостоєний звання самодіяльного народного колективу.

М. ЧЕРЕПАНИН. Завідуючий кафедрою теорії, історії музики та гри на музичних інструментах.

Коли матеріал готувався до друку, «Опришки» гостювали у Москві. Вони разом з ансамблем «Росинка» стали учасниками днів української культури в Московському вищому технічному училищі імені Баумана, присвячених 175-річчю з дня народження Великого Кобзаря.

Але чи так уже й нічого сказати тому хлопчачу? Просто його ні в що не ставили, не збирались слухати і відчували розмовляти. У «Звуки Му» є пісня, яка називається «Сірий голуб». Петро співає там такі слова:

Я грязен, я болен,
моя шея тонка,
Свернуть эту шею
не дрогнет рука
У тебя...

І продовжує:
Зато я умею летать...

Але «інакомислення» —

це двигун прогресу, двигун життя. І настав час, коли «сірі голуби» злетіли, коли «гидки каченята» перетворилися на білих лебедів.

На концерті Петро виступав у ролі блазня, скоморха, щоб ніхто не сприймав його пісні всерйоз, але це звичайна для московської школи року містифікація. «Звуки Му» — провідний колектив московської рок-лабораторії. Концерти завжди проходять з аншлагом, де б не виступала група — чи в Москві, чи в Ленінграді, чи в Якутську, Магадані, Свердловську. Недавно «Звуки Му» представляли радянський рок на фестивалі в Будапешті. І там теж групу чекав успіх.

В. МАРОЧКІН.